

Osnovna namena „šumarske kuće“ na raskrsnici prema Jošaničkoj Banji i Vikend naselju, na Kopaoniku, bila je da se u njoj okupljaju rabadžije, da iz nje poslovođe vode svoj deo poslova. Posle njih došli su inženjeri, geodeti, potom prvi turisti, planinari i skijaši. Iz te kućice krenuo je život Kopaonika. Prvi objekat na Kopaoniku koji je podiglo JP „Srbijašume“ Šumsko gazdinstvo Raška, bila je „šumarska kuća“, 29. novembra pedesetih godina prošlog veka.

Izuzetno lepa kuća, do skora naseljena. U njoj su živeli kooperanti NP „Kopaonik“, rabadžije, bračni par Jurišić. Oni su imali dvoje dece, od kojih je jedno i rođeno u toj kući. Prvo su radili sa JP „Srbijašumama“, ŠG Raška, a kada je stvoren NP „Kopaonik“ 1981., podeljeni su resursi, pa je NP preuzeo radnike, a kuća je ostala u vlasništvu ŠG „Raška“. Pošto je kuća bila sklona samorušenju, porodica se iselila. Dodeljen joj je plac u neposrednoj blizini, na kojem su podigli montažnu kuću, ali i danas, kao pravi vlasnici, obilaze kuću i brinu se da ostane u dobroj kondiciji, jer je ŠG „Raška“ njihovim iseljenjem prestalo da vodi bilo kakvu brigu o njoj. Gospodin Rajko Nikolić, trideset godina čuvar u NP „Kopaonik“ smatra da je ona lepša od svih modernih apartmana oko nje. Ako bi se obnovila, postala bi atrakcija, ne samo kao spomenik jednog vremena, njegovog neimarstva, već i mesto podsećanja na početke razvoja Kopaonika, kakvog ga danas poznajemo. Gospodin Rajko Nikolić kaže da za njenu obnovu nisu potrebna velika sredstva, tek da se okreči i prepokrije.

- Potrebni su samo dobra volja, materijala ima, o majstorima da i ne govorimo. Siguran sam da bi JP „Srbijašume“ ŠG „Raška“ podržalo inicijativu i obnovu ove jedinstvene kuće, čak i da bi uzeli učešće u tome, samo kada bi saznali za mogućnost da joj se vrati izvorni oblik. Bračni par Jurišić bili su rabadžije. Prvo su imali konje samarice, kojima su izvlačili drvenu građu. Uz njih su radili rabadžije sa volovskom zapregom. Posle su kupili traktor. Naš sagovornik tvrdi da je u vreme kada je građa izvlačena na stari način, uz pomoć konjske i volovske zaprege, daleko manje bilo oštećenja terena i stabala. Vodilo se računa o svakom drvetu i zbog toga je emotivno vezan i za kuću i taj način eksploatacije šume. Kako su došle moćne mašine, traktori, tako su oštećenja bivala neuporedivo veća. Oštećuju se šumske vlake i vododerina odnosi plodno tlo što doprinosi izvaljivanju stabala. Tu su i oguljivanja kora, njihovo prstenovanje, jer posle izvlačenja na takav način oštećena stabla se moraju ukloniti. Sa setom se priseća konjskih i volujskih zaprega, koje su stizale da izvuku istu količinu građe, kao i sada traktori, samo što se radilo od ranog proleća do kasne jeseni. Čak se dešavalo da su i u toku zime izvođeni radovi, a „šumarska kuća“ je služila da svi oni koji su ostajali da dovrše započeti posao, prespavaju i prehrane životinje. Bilo je inicijative da se „šumarska kuća“ sruši, ali prevladala je mudrost, a vizija za dalje je da se pretvori u svojevrstan muzej, malu zbirku eksponata materijalne kulture iz prošlosti ovog prostora, što Kopaonik danas nema. Muzej, koji bi oplemenio planinu, obogatio bi

i turističku ponudu, i na samo deset do petnaest minuta od turističkog centra, ponudio svim gostima ove planine, jednu zanimljivu lokaciju.